

ikke er hjemlet ved en Bevilling, og at, naar en Foranstaltning træffes, hvortil man ikke har fikket sig Bevilling, maa Udgifterne dertil ganske naturligt efter Grundlovens almindelige Regel falde tilbage paa Ministeren selv, saafremt han ikke ved den Tillid, han nyder, og som den ærede Kultusminister ganske vist for Dieblittet særlig nyder hos den bevilgende Myndighed, kan opnaa Efterbevilling. Det er notorisk, at, efter at den provisoriske Ordning er bleven indført i de senere Aar, har den nuværende ærede Kultusminister i en Grad, som ingen Kultusminister siden 1849, faaet Bevillinger voterede af det nuværende Folkething. Det er regnet ned over ham med Bevillinger, siden han er slaaet ind paa Provisoriers Bet. Men jeg siger, at det vilde være ganske naturligt, at dersom en saadan Regjeringskommissions Nedsættelse ikke blev funden nødvendig af Rigsdagen bag efter, og Udgifterne altsaa ikke bleve bevilgede paa den forventede Til-lægsbevilling, maatte disse Udgifter falde tilbage paa Ministeren selv, paa samme Maade som Høiestret kan paalægge en Forhørsdommer at udrede Omkostningerne ved en Varetægtsfængsling, som Retten finder usforsvarlig. Sigesaa naturligt, som dette er, er det selvfølgelig, at en Minister selv kommer til at udrede de Udgifter, der ere forbundne med Nedsættelsen af en Regjeringskommission, naar han ikke har indhentet Bevilling dertil i Forveien, eller denne senere gives ham. Jeg siger ikke dette imod den Kommission, som Regjeringen her har nedsat. Jeg siger det som en ganske almindelig Bemærkning og vil da udtale, at det forundrer mig at se, hvorledes man her er gaaet bort fra den i „Oldtiden“ gjældende Hovedregel. Nu tager man det uden videre, naar Regjeringen har nedsat en Kommission, som en givne Sag. Pengene ere gaaede med, og man kan ligesaa godt bevilge dem, thi ellers tager Regjeringen dem selv. Saaledes gaar det til. Men jeg siger for det Første, at paa dette maa man se at faae et fastere Hold, og for det Andet, at man maa vogte sig for at lade sig bestikke af en Regjeringskommission og af de Forslag, som Ministeren kommer med, byggede paa hans egen Kommissions Indstillinger og Overveielser. Kan være, at de ere dobbelt rigtige, men efter min Mening bør de netop rent principmæssig gjøres til Gjenstand for, jeg kunde sige fordoblet Interesse, Overveielse og Eftertænktheds fra Rigsdagens Side. Det er dette, jeg vil anbefale det høie Thing at iværksætte lige overfor de her foreliggende Forslag, saa meget mere som deres Gjenstand er bestikkende. Det

var kun disse almindelige Bemærkninger, jeg vilde gjøre med den Tilføining, at man vistnok bør lade undersøge, om den Plads, man har valgt i Weile — jeg veed ikke, hvor den ligger — virkelig ogsaa er sund i klimatiske Henseende, altsaa om den i sanitær Henseende er anbefalingsværdig. Forøvrigt forstaar jeg ikke ganske, hvorfor man, naar man vil tilfredsstille et lignende Viemed ved en Tilbygning eller Sligt til en endnu bestaaende Anstalt, da ikke vilde lave en ny Anstalt i Forbindelse med den i Fredericia; thi skete det, antager jeg — det er en Bemærkning, jeg henfaster — at i alt Fald den aarlige Drift i flere Retninger vilde blive ikke ubetydeligt billigere. Dette med en gratis Grund, som man løber om med paa Haanden for at faae de og de Anstalter, det mener jeg rigtignok ikke, man skal lade sig vildelede af. Det er ofte ikke af nogen særlig Betydning, og lige overfor saa overordentlig betydelige Summer, som der her er Tale om, af Staschkassen, maa man ikke tilfidsætte noget Hensyn af Betydning, der staar i Forbindelse med det foreliggende Forslags Fremme, fordi En eller Anden byder gratis Grund. Det er muligt, at den Plads man har valgt, er den allerbedste, det tør jeg ikke sige; men det er ikke alle Steder i og ved Weile, der tør betegnes som hensigtsmæssige for en saadan Anstalt.

Dinesen: I Anledning af de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Weile Amts 2den Valgkreds (Berg), skal jeg tillade mig at henvise til den afgivne Kommissionsbetænkning. Ved at gjenmælse den vil det ærede Medlem faae besvaret adskillige af de Spørgsmaal, som han reiste her i Dieblittet. Saaledes vil han faae det Spørgsmaal besvaret, hvorfor man har valgt at lægge den foreslaaede nye Anstalt i Weile i Stedet for at lægge den ved Siden af den ældre Anstalt i Fredericia. Det Hovedmotiv, der har været bevægende under dette Spørgsmaals Behandling til ikke at bygge mere i Fredericia, er, at den nye Anstalt skal ligesom den Anstalt, der allerede ligger i Fredericia, være, hvad man kalder et Externat; det vil sige et Sted, hvor de i Anstalten anbragte Børn skulde sættes i Pleie blandt Beboere i Byen og betragte Døvstummeanstalten som en Skole, hvori de modtage deres Undervisning. Nu antages det ikke, at Fredericia kan afgive et Externat for et større Antal af disse Børn, end Byen allerede afgiver Plads for, og derfor har det været nødvendigt at vælge et andet Sted, saa at der kunde blive Plads nok. Medens jeg er ved dette Spørgsmaal, vil jeg dog